

РЕШЕНИЕ

№ 34965

гр. София, 10.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4603**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и е образувано по жалба на Ш. К., гражданин на И., [дата на раждане], притежаващ паспорт № S5376668, издаден на 28.11.2018 г., подадена чрез адв. И. Б., съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед рег. № 6865 ПАМ – 37 от 18.03.2026 г., издадена от Началника на Гранично полицейско управление (ГПУ) – Е., с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 25 и чл. 44в от ЗЧРБ, чл. 24, параграф 2, буква В от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 г. за създаването, функционирането и използването на шенгенската информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки на Ш. К. е наложена принудителна административна мярка “Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на мярката „връщане“. В жалбата са изложени съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, неправилна и издадена в противоречие с материалния и процесуалния закон, което е основание за оспорването ѝ по смисъла на чл. 146 от АПК. В жалбата се сочи, че Ш. К. е бил назначен на работа от юридическо лице с наименование Atom HR SRL, със седалище в Румъния, като е подписал временен трудов договор № SB 533/31.05.2024 г., като продължителността на сключения трудов договор е от 03.06.2024 г. до 30.06.2026 г., трудовият договор е регистриран от дружеството работодател в Инспекцията по труда на Румъния. На основание сключения трудов договор Главна инспекция по Миграция към Министерство на вътрешните работи на Румъния е издала разрешение за работа №

2447206/17.05.2024 г., на основание което на Ш. К. е издадено разрешение за пребиваване от властите в Румъния, валидно до 30.06.2026 г. Налице е временно прекъсване на трудовия договор, но не и неговото прекратяване. Трудовото правоотношение между дружеството работодател и Ш. К. е продължено с временен трудов договор № SB 627/28.02.2025 г. с продължителност на договора от дата 03.03.2025 г. до 31.03.2026 г., регистриран в Инспекцията по труда в Румъния. Към жалбата е представена декларация на представляващия румънското дружество, с която същият декларира, че трудовият договор не е бил съобщен на емиграционните власти на Румъния, тъй като е смятал, че, когато има сключени два последователни трудови договора, не се изисква отделно уведомление за новия трудов договор. Във връзка с горното се твърди, че Ш. К. няма каквото и да е основание да смята, че разрешението му за пребиваване в Румъния, валидно до 30.06.2026 г., може да бъде анулирано, тъй като има подписан действащ трудов договор с дружеството работодател, ходи на работа, плаща си осигуровките и данъците към румънската държава и работодателят го е уверил, че не е нужно повторно уведомяване на емиграционните власти на Румъния. В жалбата е посочено, че на 17.03.2026 г. жалбоподателят е пътувал с приятели за Република Турция. На пункт „Л.“ е спрял, когато разбира, че Разрешението му за пребиваване в Румъния фигурира като анулирано и той е задържан със Заповед за задържане на лице рег. № 6865зз – 17/17.03.2026 г. на ГПУ – Е. към РДГП – Е.. Във връзка със случая представляващият румънското дружество е подал молба по електронен път до емиграционните власти на Румъния за прераглеждане и коригиране на случая и за възстановяване на всички права на работа и пребиваване на Ш. К.. Сочи се, че жалбоподателят не владее английски език в достатъчна степен, така че да разбира всичко, което му се казва, което е представлявало непреодолима пречка, за да може същият да изложи своите съображения и обяснения във връзка с издаването на оспорената заповед. Това, от своя страна, е довело и до незапознаване на длъжностните лица с факти и обстоятелства, които са от значение за случая. Твърди се нарушение на административнопроизводствените правила както във връзка с обстоятелството, че документите са връчени и разговорите са проведени с Ш. К. на неразбираем за него език, така и оспорената заповед е издадена при липса на изясняване на всички релевантни за случая факти и обстоятелства, което представлява съществено нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Сочи се нарушение на принципа на чл. 6, ал. 2 от АПК. Иска се от съда да отмени оспорената заповед. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание и в депозираните по делото писмени становища, жалбоподателят, чрез процесуалния си представител по пълномощие адв. Б., поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът Началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) – Е., в съдебно заседание и в депозираните по делото писмени бележки, чрез процесуалния си представител по пълномощие юрисконсулт Н., изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорената заповед. Сочи се, че по делото е установено, че Румъния е въвела в ШИС сигнал срещу Ш. К. и в този случай компетентният орган действа при условия на обвързана компетентност. Релевира възражение за прекомерност на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение.

Административен съд С.-град, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от докладна записка с рег. № 6865р – 5545/17.03.2026 г. на 17.03.2026 г. около 12 часа на ГКПП Л. за излизане от страната е пристигнал лек автомобил „WV“ с румънски рег. № SB09TAJ. При извършена проверка на първа линия и справка в НШИС на документите на лицето Ш. К., представящ за проверка индийски паспорт № S5376668, издаден на 28.11.2018 г. и валиден до

27.11.2028 г. и румънско разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено на 01.07.2024 г. и валидно до 30.06.2026 г. от Румъния, се установява, че за румънското разрешение за пребиваване №[ЕИК] е създаден сигнал в НШИС с идентификационен номер № RO ORI0154911243 0000 05, с коментар: Конфискация – Вещ открадната, незаконно присвоена, изгубена с начален срок на контрол 17.11.2025 г. Изпратен е формуляр № 6865р – 5505/17.03.2026 г. към Бюро СИРЕНЕ с цел запитване дали сигналът може да бъде свален и дали статутът на лицето е валиден, с искане за съдействие за отмяна на сигнала, заради който лицето не може да продължи пътуването си за Република Турция и не може да се върне обратно в Република Румъния. Изпратено е искане до С. Г. с рег. № 6865р-5507/17.03.2026 г. каква е причината за въвеждане на сигнала, тъй като индийският гражданин заявява, че не е инициатор и не знае за съществуването му. Около 21:00 ч. на ГКПП – Л. е пристигнало писмо от Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ с рег. № В – 6355/17.03.2026 г., с което се съобщава, че на лицето е било прекратено пребиваването поради приключване на трудов договор на дата 19.12.2024 г., разрешителното за пребиваване с номер[ЕИК] е било обявено за невалидно, но не е било предадено на властите. Румънските власти са посочили, че документът трябва да бъде иззет и предаден на издалите го власти, както и, че лицето към дата 17.03.2026 г. няма право да пребивава на територията на Румъния и другите държави членки на ЕС. Направена е експертна справка № 88 с рег. № 6856р-5538/17.03.2026 г. на Румънското разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено на 01.07.2024 г. и валидно до 30.06.2026 г., съгласно която същото е истински документ. Иззето е с протокол за доброволно предаване. Ш. К. е бил задържан със Заповед за задържане на лице рег. № 6865зз – 17 / 17.03.2026 г. на ГПУ – Е. към РДГП – Е.. Не е пожелало да бъдат уведомени консулските власти. Прието е, че индийският гражданин е пребивавал незаконно на територията на Република България във връзка с установеното правонарушение е направено предложение на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ спрямо чуждия гражданин Ш. К. да бъде приложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“, като с цел обезпечаване на нейното изпълнение, предотвратяване от извършване на други правонарушения от чужденеца и опасността от укриване на лицето на същия да бъде издадена и заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ – МВР, както и на основание чл. 41, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ да бъде наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ и да бъде допуснато предварително изпълнение на наложените принудителни мерки. Със Заповед рег. № 6865 ПАМ – 35 от 18.03.2026 г. на Началника на ГПУ – Е. на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ спрямо Ш. К. е наложена ПАМ “Връщане до страна на произход И.“. Поради опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на заповедта на основание чл. 60, ал. 1 от АПК е разпоредено предварително изпълнение на заповедта. Издадена е оспорената в настоящото производство Заповед № 6865ПАМ-37 от 18.03.2026 г. от Началника на ГПУ – Е., с която на Ш. К. е наложена принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнение на мярката „връщане“. Заповедта е съобщена на Ш. К., в присъствие на преводач от английски език, на 18.03.2026 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена на 01.04.2026 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Оспорва се в срок подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, адресат на акта, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК съдът констатира, че оспорената заповед е издадена в писмена форма и от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на главните дирекции „Национална полиция“, „Гранична полиция“ и „Борба с организираната престъпност“, директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на Закона за защита на класифицираната информация. В заповедта за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 се посочва държавата, в която мярката ще бъде изпълнена. При настъпване на основателни причини данните относно държавата могат да бъдат променяни от органа, който е издал заповедта. По делото е представена Заповед № 4070з-632/17.06.2024 г., видно от която Директор на РДГП Е. е оправомощил Началниците ГПУ при РДГП Е. да налагат принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ, както и да издават заповеди по чл. 44, ал. 5, 6, 9, 10 и 13 от ЗЧРБ, поради което издателят на административния акт разполага с надлежно делегирана компетентност да издаде процесната заповед.

В мотивите на оспорения акт са посочени съответните правни основания и препращане за фактически обстоятелства към докладна записка № 6865р-5545 от 17.03.2026 г., с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ. Предвид това, съдът счита, че са спазени изискванията за форма и съдържание по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са както правните норми от ЗЧРБ, така и съответстващите им фактически обстоятелства. Изложени са фактическите обстоятелства, които обосновават съдържанието на разпореденото волеизявление по чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ. Противно на доводите на оспорващия съдът намира, че в конкретния случай е зачетено правото на адресата да участва в административното производство и е осигурена възможност да разбере неговото съдържание и съответно да организира защитата си. Неоснователен е доводът в жалбата, че при издаване на оспорената заповед за налагане на ПАМ е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като жалбоподателят не владее английски език достатъчно добре, за да може да изложи своите обяснения и възражения във връзка с издаване срещу него на принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“, в този смисъл същият не е успял да обясни в пълнота всички подробности, както и да представи относимите документи. Основен принцип на административния процес, установен от нормата на чл. 14, ал. 1 от АПК, е, че производствата по същия кодекс се водят на български език. Съгласно чл. 14, ал. 2 от АПК лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях език. В тези случаи се назначава преводач. По този начин законодателят е осигурил възможността на лицата, които не владеят български език, да участват пряко в производството, да представят доказателства, да се запознават с преписката и т.н. В случая, видно от оспорения административен акт, е направено отбелязване, че оспорващия е запознат със съдържането на оспорената заповед на английски език, чрез преводач С. Г. Ш., поради което следва да се обоснове, че не е допуснато нарушение на чл. 14, ал. 2 от АПК. Тук е мястото да се посочи, че нито в заповедта, нито в друг документ чужденецът е посочил на своя или на друг език, че не разбира написаното и че желае да му се назначи друг преводач, и че не е разбрал същността на

заповедта. В този смисъл е Решение 5885 от 21.05.2020 г. по адм. дело № 4993/2018 година по описа на ВАС. От друга страна жалбоподателят е упражнил правата си на защита, тъй като същият е упражнил правото си на жалба в законоустановения срок, към който е представил релевантните според него доказателства. Наред с това, оспорващият е упълномощил адв. И. Б., които да подаде жалба срещу издадената заповед и да го представлява по адм.д. № 4603/2026 г. по описа на АССГ, като пълномощното е написано на български език и не са ползвани услугите на преводач, което недвусмислено сочи, че оспорващият е разбрал съдържанието на заповедта и е предприел действия по упълномощаване на адвокат, които да подаде жалба срещу заповедта до съда, при което по никакъв начин на оспорващия не е нарушено правото на защита и правото да разбере съдържанието на заповедта. В тази връзка съдът отчита, че в административното производство не са допуснати процесуални нарушения и оспорената заповед е издадена в законоустановената форма.

Относно материалния закон съдът съобрази следното:

Чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ предвижда принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон, като с т. 4 е въведена ПАМ „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“. Съгласно чл. 42з, ал. 1 от ЗЧРБ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, се налага, когато: са налице основанията по чл. 10, ал. 1 (т. 1); не е предоставен срок за доброволно напускане при условията на чл. 39б, ал. 4 (т. 2); чужденецът не изпълни задължението за връщане (т. 3); краткосрочно пребиваващ чужденец не напусне територията на страната след изтичане на разрешенния срок на пребиваване (т. 4). Ал. 3 предвижда, че забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз е за срок до 5 години. Забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз може да е за срок, по-дълъг от 5 години, когато лицето представлява сериозна заплаха за обществения ред или за националната сигурност. Съгласно чл. 4 от същия член забраната за влизане може да се наложи едновременно с принудителната административна мярка по чл. 40, ал. 1, т. 2 или по чл. 41, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1. В настоящия случай в акта за налагане на ПАМ органът се е позовал чл. 42з, ал. 1, т. 1, предвиждащ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Съобразно ал. 3 на чл. 42з тази мярка е за срок до или над 5 години, като налагането ѝ във втората хипотеза изисква установяването, че лицето представлява сериозна заплаха за обществения ред или за националната сигурност. Процесната ПАМ е наложена на основание чл. 10, т. 1, т. 25 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато на лицето е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, освен ако не е допуснато доброволно завръщане. В настоящия случай органът се е позовал на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ и чл. 24, параграф 2, б. „в“ от Регламент ЕС 2018/1860 на ЕП и на Съвета от 28.11.2021 г. за използването на ШИС. Следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ определя свързаността между двете ПАМ, тъй като съгласно чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ ако на лицето е наложена принудителна административна мярка по чл. 41 от ЗЧРБ, то се налага ПАМ Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз. В случая от посочените в заповедта фактически основания за издаването ѝ недвусмислено се извежда съдържанието именно на чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ - наличието на наложена принудителна административна мярка по чл. 41 спрямо чужденец, освен ако не е допуснато доброволно завръщане. Установено е, че на жалбоподателя е издадена Заповед за връщане на чужденец до страна на произход И. № 6865ПАМ-35 от 18.03.2026 г., на която е допуснато предварително изпълнение на основание чл. 60, ал. 1 от АПК, като видно от

представената справка за пътуване на лице – чужд гражданин, жалбоподателят е напуснал територията на Република България на 20.03.2026 г. Същевременно административният орган е препратил изрично към мотивите, изложени в докладна записка № 6865р-5545 от 17.03.2026 г. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаване на обжалвания индивидуален административен акт, се прилага трайно, не противоречи на закона и е в съответствие с тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС. Ето защо, съдът приема, че същите са достатъчни, за да бъде приложена посочената разпоредба. В тази връзка следва, че заповедта е мотивирана, включително и чрез препращане в съдържанието ѝ към посоченото предложение. Изложените в предложението мотиви съответстват на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, поради което следва, че са налице предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ предпоставки за налагане на ПАМ. Безспорно, след като в случая на оспорвания е наложена принудителна административна мярка по чл. 41 от ЗЧРБ, като не е допуснато доброволно завръщане, са налице материалноправните предпоставки за издаване на ПАМ на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ, посочено в акта. Следва също да се отбележи, че ПАМ следва да бъде издадена дори и при наличие на една от изчерпателно посочените в чл. 10, ал. 1 от закона хипотези, а не при тяхната кумулативност. Това води до извод, че е доказан юридическият факт, с проявлението на който правната норма свързва възникването на предметната компетентност на ответника да наложи принудителна административна мярка по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Използваната в нормата на чл. 42з от ЗЧРБ глаголна форма "се налага" означава обвързана компетентност, при която административният орган упражнява правомощието си да наложи принудителна административна мярка по чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, ако са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, както е установено в процесния случай – чл. 10, ал. 1, т. 25 от същия закон - "на лицето е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, освен ако не е допуснато доброволно завръщане". Следователно с издаването на оспорената заповед ответният административен орган е упражнил предоставената му компетентност в съответствие с материалния закон.

При безспорно установените факти, че жалбоподателят е чужденец, който не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, то са налице законовите предпоставки, при които административният орган може да издаде заповед за налагане на принудителни административни мерки „Връщане на чужденец до страна на произход“ (И.) и „Забрана за влизане и пребиваване на държавите – членки на Европейския съюз“. Административният орган е изследвал всички факти и доводи по случая, като е установил, че жалбоподателят е с прекратено право на пребиваване поради приключване на трудов договор на 19.12.2024 г., разрешително за пребиваване е обявено за невалидно, но не е предадено на властите, в този смисъл лицето няма право да пребивава на територията на Румъния. Тези мотиви дават достатъчно представа за основанията, на което е издадена оспорената заповед, потвърждаващо се от съдържащата се в административната преписка докладна записка, с която е направено предложение за налагане на ПАМ по ЗЧРБ и неоспорена от жалбоподателя. Установява се по безспорен начин, че жалбоподателят – чужденец не може да докаже, че влизането му в България е станало по законоустановения ред. Усилията на жалбоподателя са насочени към установяване на факта, че същият е бил страна по трудово правоотношение с юридическо лице в Румъния. В подкрепа на това по делото са приложени: Удостоверение за актуално състояние на юридическо лице с наименование АТОМ HR SR, със седалище в Румъния, представлявано от В. А.; Временен трудов договор № SB 533/31.05.2024 г.; Извлечение договор от Общия регистър за справка на служителите, издаден от Министерството на труда, семейството, младежта и социалната солидарност – Инспекция по труда Румъния; Разрешение за работа № 2447206/17.05.2024 г.,

издадено от емиграционните власти; Разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено от властите на Румъния на дата 01.07.2027 г.; Декларация от В. А.; Допълнително споразумение № 822/01.12.2024 г. към индивидуален трудов договор вписан под № 533/31.05.2024 г. между АТОМ HR SR и Ш. К.; Временен трудов договор № SB 627 / 28.02.2025 г., които доказателства не доказват обстоятелството, че влизането на Ш. К. в България е станало по законоустановения ред. Не се оборва с представените доказателства и установеното, че към 17.03.2026 г. (датата на извършване на проверката) жалбоподателят Ш. К. няма право да пребивава на територията на Румъния и държави членки на ЕС. Както бе посочено и по-горе, видно от писмо на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ с рег. № В – 6355/17.03.2026 г. на жалбоподателя е било прекратено пребиваването поради приключване на трудов договор на дата 19.12.2024 г. Румънските власти изрично посочват, че документът трябва да бъде иззет и предаден на властите, които са го издали. Наред с това е доказано и основанието по чл. 24, т. 2, б. в) от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 година за създаването, функционирането и използването на ШИС в областта на граничните проверки, за изменение на Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген и за изменение и отмяна на Регламент (ЕО) № 1987/2006, тъй като чуждият гражданин е направил опит да заобиколи националното право относно престоя на територията на държавите членки на ЕС. От събраните по делото доказателства се установява по категоричен начин, че жалбоподателят не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Няма допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила при издаване на заповедта. Представеното от жалбоподателя разрешение за пребиваване не е спорно, че е било обявено за невалидно и обявено за издирване в ШИС.

Във връзка с твърдението в жалбата, че жалбоподателят не е знаел за наличието на сигнал в ШИС и не е бил запознат подробно със съдържанието му, следва да се отбележи, че за да се приложи нормата на чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ е достатъчно да е налице наложена принудителна административна мярка по чл. 41 от ЗЧРБ, а именно по т. 1 от последната – Връщане до страната на произход, която се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред.

Следва да се има предвид, че с решение № 24889 от 19.06.2026 г., постановено по адм.д. № 4630/2026 г. по описа на АССГ, влязло в законна сила, е отхвърлена жалбата на Ш. К. срещу Заповед рег. № 6865 ПАМ – 35 от 18.03.2026 г. на Началника на ГПУ – Е., с която на Ш. К. е наложена принудителна административна мярка “Връщане до страна на произход И.”.

Във връзка с гореизложеното съдът намира, че актът е съответен на материалния закон. Съпричастността на жалбоподателя към установеното нарушение съответства на основанието за налагане на ПАМ по чл. 10, ал. 1, т. 25 ЗЧРБ и е пряко насочено срещу режима на влизане и пребиваване на чужденци на територията на страната. Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, конкретно да не се допускат до територията на страната чужденци, които не спазват установения в страната правен ред.

С оглед на горното съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, без съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и неговата цел.

Поради изложеното, съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Мотивиран от горното Административен съд София-град, Трето отделение, 16 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. К., гражданин на И., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № S5376668, издаден на 28.11.2018 г., подадена чрез адв. И. Б., съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед рег. № 6865 ПАМ – 37 от 18.03.2026 г., издадена от Началника на Гранично полицейско управление (ГПУ) – Е., с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 25 и чл. 44в от ЗЧРБ, чл. 24, параграф 2, буква В от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 г. за създаването, функционирането и използването на шенгенската информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки на Ш. К. е наложена принудителна административна мярка “Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, считано от датата на изпълнение на мярката „връщане“.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: